

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Kom sammen – om Ordet!

Av Per Nordsletten

Les: Luk. 1, 39 – 45

Bortsett fra det dype, store og til dels hemmelighetsfulle i disse ord, er de også et vitnesbyrd om den velsignelse, Guds barn har av å komme sammen og samtale om de ting som for dem er det viktigste av alt, nemlig livet i Jesus Kristus.

Hvor ofte har man ikke erfart, at det åndelige liv er blitt styrket og vederkveget, når man kom sammen til felles bønn og betraktning av Guds ord. Men de troende går ofte glipp av denne velsignelse, dels fordi de ikke kommer sammen når de har anledning til det, dels fordi, at når de møtes og treffes eller kommer sammen, enten taler om verdslige, unødvendige ting eller om ting som ikke gir liv.

Om nå alle trodde dette, og enhver var årvåken over seg selv, hvor mye

synd kunne ikke da unngås, og hvor mye velsignelse mottas.

Den kan ikke gråtes nok over, den skade som man lider på grunn av sin

sløvhet - skade både for seg selv og andre.

Å, at vi kunne vekkes av vår

søvn og bli varsomme og forsiktige og omsorgsfulle for egen og andres frelse, at vi kunne omgås som lysets barn, ha salt i oss selv og oppbygge den ene den annen.

Vi trenger det så såre vel, for våre fiender forsømmer ikke å gjøre oss all den skade og fortred som de kan. De benytter tiden flittig på sin måte.

La oss nå benytte denne dag med hellig varsomhet. Gud vil gi oss sin nåde til det, om vi ber Ham om det.

Forløsningens rett

Av N.L. Fog

Les: Mt. 12, 15 - 21

Gud har antatt seg, og ikke forkastet Adams slekt - den ulykkelige og falne. Han har senket seg dypt ned i den i sin enbårne Sønn, som ble delaktig i vårt kjøtt og blod. Han har kjøpt den og vunnet den tilbake fra de onde makter, som hadde lagt sin tunge hånd på den.

Løsesummen var dyr, prisen høy: Han sparte ikke sin egen Sønn, men gjorde Ham til offerlammet, slik at menneskene skulle bli Hans egne, Hans eiendomsfolk, og leve i Hans rike i rettferdighet og salighet.

Hvem har retten til deg, til ditt hjerte, om ikke Gud som dobbelt har gitt deg livet? Anerkjenn nå Hans rett til deg og ikke berøv Ham det som er Hans. Ham være æren og makten!

Men idet Jesus forkynner Guds ubetingede rett til ethvert menneske, forkynner Han også menneskets rett til Gud: Du har rett til Gud - visstnok ikke naturens, for den har ethvert menneske ødelagt ved avfall fra Gud - men nådens, Jesu Kristi fortjenestes rett. - Retten til å få Gud til din Gud, retten til sønnlig utkårelse, til arv og del i faderhuset, til å påkalle den allmektige Gud som din kjære far, til å bringe alt ditt livs arbeide og besvær, dine smerter og lidelser, dine

savn og lengsler, dine sorger og synder hen til Ham som har makten og viljen til å høre bønner, til å lege hvert sår, forløse fra alt ondt, fri ut av all mørkets makt og omdanne hjertene fra fredløse fortapelsens boliger til hellige templer, hvor Gud bor på sine forløstes lovsanger.

Det er nå den høyeste rett et menneske kan tenkes å ha. Hvilken annen menneskerettighet kan lignes med den? Den forkynner Jesus Kristus.

Derfor har Hans forkynnelse, Hans hellige evangelium alltid ny makt over menneskehjertene.

Se hvordan den har bredt seg som en befruktende strøm ut over de golde, tørre hjertemarker, og den skal ikke hvile før Han har fått hedningene til arv og jordens ender til sin eiendom.

Med denne forkynnelse er Jesus blitt verdenserobreren - rytteren på den hvite hest, som kronen ble gitt, og Han dro ut seirende og for å seire. Jesus har gått sin seiersgang - og aldri skal den stanse - ikke gjennom kamptummel, ikke fulgt av undertryktes sukk og veklager. Med sitt gode budskap, med sin forkynnelse av rett, har Han brutt ned Satans festninger og ført mennesker frem til Guds barns herlige frihet.

Hvor Han går frem følger det Ham en jublende skare som ved Ham er nådd frem til sin beste menneskerettighet.

Han fanger mennesker og legger dem under seg - kun for å gjøre dem frie.

Men Han vender seg ikke med sin salige forkynnelse til dem som holder på sin naturlige rett, og vil bryte seg vei ved sin egen hånd. - Som mener å ikke ha bruk for Hans hjelp, og å kunne føre sin sak til seier selv.

Han oppsøker de knekkede rør, de som er brutt sammen under sin skam og synd, som har merket at alt det de før søkte å støtte seg til, viste seg som råtne staver som smuldret hen mellom deres hender - nå står de uten støtte og stav. De har gitt opp å ta seg til rette - de kjenner smertelig at de kun fortjener straff.

Da kommer Jesus stille og saktmodig og forkynner dem rett - Guds rett til

dem og deres til Gud og rekker dem med det en ny stav i hånder, ved hvilken de kan reises opp og settes i stand til å ta *sikre skritt henimot det vinkende mål*.

Da reiser det knekkede rør seg, og himlen er åpen over det. Hva de med alt sitt arbeide og all sin fordringsfullhet ikke hadde nådd, det fikk de gjennom Jesu forkynnelse om Guds underlige gave.

Hver den som ennå er som det knekkede rør, bøye nå engang sitt øre til den rett som Jesus forkynner, og han skal visselig komme i besittelse av sin høyeste menneskerettighet, og lære å sette sitt håp til frelsens Gud. Men hver den som motvillig lukker seg for Jesu evangelium, han berøver seg selv sin beste menneskerettighet og lukker seg selv ute fra lyset og livet.

I lyset!

Men den som gjør sannheten, kommer til lyset, for at hans gjerninger kan bli åpenbaret, for de er gjort i Gud. Joh 3,21

En kristens kjennetegn: Lider i mørket, dras mot lyset (Jesus). Har ikke lenger noen lukkede rom for Ham. Alt er ute i det åpne! Når det gjelder synd, skrøpelig-
het, alt i livet og alt i tjenesten. Er det Jesus alene som er min frelser, eller regner jeg med noe annet? Er det Han som har kalt meg, og innsatt meg i den tjeneste jeg står i, eller har jeg tatt meg til rette? osv.

Velkjente toner for en kristen dette - for den som også er vel kjent med mørket i seg selv, og derfor har *Ordet* som eneste rettesnor. Lever du i lyset?

E.K.

Jesusherligheten

Av Gustav Jensen

Vi må se Jesus, se Ham i åndelig forstand, forat vi kan tro på Ham. Troen på Ham avhenger av, at man ser Ham i Jesusherligheten.

Det var mange som så Ham daglig med sine ytre øyne, og likevel ikke trodde på Ham. Kun de som så Ham i Hans Jesusherlighet trodde på Ham.

I legemlig forstand kan vi ikke se Ham mer, men det spørres heller ikke etter det for troen. I åndelig forstand kan vi også nå se Ham, slik at vi kan tro på Ham og bli salige ved Ham - for Ordet og Ånden åpenbarer også nå Hans herlighet som Faderens enbårne, full av nåde og sannhet.

De som ser Ham slik, kan ikke annet enn tro på Ham. Det er forgjeves om noen vil tale dem bort fra det, de vil bare si: Du har ikke sett Ham, du kjenner Ham ikke, så det er ikke underlig at du ennå ikke tror på Ham. Men vi har sett Ham, og vet hvem Han er, og nå kan vi ikke annet enn tro på Ham - det er umulig å se slikt og ikke tro.

Det går noen mennesker omkring blant oss med et trofast hjerte og en kjærlighet uten svik. De er svake avbilder av den store underlige Jesus, hvis

åndelige herlighet er en frelserkjærlighet og frelserevne uten like, men som dog var et motsigelsens tegn fra først av, er det i våre dager, og vil alltid forbli det.

Foran Ham vil den store strøm av mennesker, som uavlatelig går over jorden, dele seg og gå til hver sin side, inntil engang alle kne med eller mot sin vilje skal bøye seg for Ham og enhver tunge bekjenne Ham - nemlig når Hans åndelige herlighet også får den ytre herlighet som svarer til den.

Men Den Hellige Ånd åpenbarer nå i nådens og troens tid Hans skjulte herlighet for oss, for at vi skal se Ham som Han er, og tro på Ham og med glede bøye kne i Hans navn.

Salige er de sjeler som ikke lar seg forvirre ved noe av det som synes underlig for dem hos Jesus. De vet jo at det som egentlig hindrer dem, ligger i deres egne øyne og i deres eget hjerte. Salige er de - for gjennom alt som synes underlig for dem, skal Hans herlighet stråle frem for dem og gi dem troens forvissning og glede over Hans herlighet. Ja, de skal synes at den tid, de ikke kjente Ham, men lot seg forvirre, var en øde, mørk og ond tid.

For Lammets skyld!

Av J. A. Bengel

De har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod. Åp. 7, 14

Deres kjortler er rene og hvite, som om de hadde blitt tvettet og bleket, og når denne skare har tatt kjortlene på, heter det: De har tvettet sine kjortler. Skjønt kjortlene aldri har vært urene og uten hvit glans.

Denne drakt er rettferdigheten i Lammets blod. Denne røde flod, dette offerblod, dette stenkelsens blod gjør ren, dette rosenfargede blod gjør snøhvit.

Å underbare virkning! Disse kjortler er saligheten og rettferdigheten.

- Allerede under livet i troen blir man delaktig i dem, men i det neste gis det

en ny kledning. Likevel må vi i dette livet gjøres skikkede til det. Det må være en ren kropp som skal bli ikledd en ren ny kledning.

- Alt dette beror på Lammet og dets dyre blod. Vår store gjenløser alene har vi å takke for, at vi våger å vise oss for Gud. I Ham har Faderen gjort oss behagelige for seg. Vi må derfor holde oss til Lammet, gjøre oss riktig fortrolige med det, la vitnesbyrdet om dets blods dyrebarhet gjennomtrengre våre hjerter, slik at vi må fatte en tillit til Gud og en barnlig fortrøstning til Ham og løfte våre øyne opp til Ham.

Hans kjepp og stav

Av Johan Arndt

Din kjepp og din stav, de trøster meg. Slm. 23, 4

Vår gode hyrdes kjepp og stav er Hans barmhjertighet, som trøster oss, og Hans allmakt, som verner oss.

Er synden veldig, djevelen sterk og gruelig, døden forskrekkelig, helvete forferdelig, verden og alle tyranner for mektige for deg, vel så tenk: Hva er da Kristus? – Hva har du for en hyrde? – Er Han ikke en sann, evig, allmektig og sterk Gud?

Er synden mektig, så tenk på den person som har løst deg fra synden, og som er Gud og menneske og derfor mye mer mektig enn hele verdens syndere.

Og hvorfor har Kristi lidelse, blod og død en slik makt til å utslette syndene? Fordi den person som har lidd og utgytt sitt blod for oss, er både Gud og menneske. Er djevelen, døden og helvete sterke, så tenk på, at Kristus din hyrde,

har overvunnet alle disse fiender. Han har avvæpnet åndeverdenens fyrster og veldige og latt dem bli til skamme innfor alle, i det at Han i Ham har triumfert over dem. (Kol. 2,15).

Han har gjort dødens makt til intet og ført liv og uforgjengelighet frem i lyset ved evangeliet. (2 Tim. 1,10). Han har

overvunnet helvete (Hos. 13,14), Han skal slå sønder tyrannene med jernstav. (Slm. 2,9; Jes. 8,9-10).

Se, du Kristi lam, dette er din hyrdes kjepp og stav, Hans person, Hans embete og Hans ord, med det skal Han verne deg mot alle helvetes porter, gjennom det skal du også seire og overvinne.

Hans kjærlighet!

Av Johannes Ev. Gossner 1773 - 1858

Og Han lærte daglig i templet. Men yppersteprestene og de skriftlærde og de fremste blant folket prøvde å få ryddet Ham av veien. Men de fant ikke ut hvordan de skulle gjøre det. For hele folket hang ved Ham og hørte på Ham. Luk. 19, 47 - 48

Han hørte likevel ikke opp med å elske dem og å besøke templet, å kalle dem til omvendelse og tilby dem det evige liv, selv om Han hadde erkjent og gråte over deres sorgelige tilstand, selv om Han fant templet nedverdiget til en røverhule, selv om Han visste at de store og fornemste i byen, nasjonens hoder hadde svoret Ham døden. Dette kunne bare Hans kjærlighet, som ikke har noen grenser, formå.

Når Han elsket og søkte dette folk slik, disse Hans fiender og mordere, hvordan vil Han ikke da elske og søke de sjeler som elsker og søker Ham, som hungrer og tørster etter Ham, som åpner deres hjerter for Ham, som strekker begge armene ut etter Ham og sukker etter Ham dag og natt?

Å, hvor nær er Han ikke slike hjerter allerede, uten at de vet det - for man har Ham der hvor man gråter etter Ham.

Men hvor skrekkelig er det ikke når man hater Ham og støter Ham bort, selv om Han elsker så høyt, og gjerne ville gjøre også sine fiender salige, Han som har et hjerte som alltid røres, selv om vi kommer eller ikke.

Å, sjel, kom da! Han besøker flittig ditt tempel, like så visst og tusener ganger heller enn Han besøkte templet i Jerusalem, for å lære, velsigne og saliggjøre deg i ditt hjerte, likesom Han den gang lærte, selv om de søkte å få ryddet Ham av veien.

Å, måtte det ennå den dag i dag være sant, overalt sant, det ord: «Hele folket hang ved Ham og hørte på Ham.» Måtte det verken nå eller noensinne kunne sies med sannhet, at yppersteprestene og de skriftlærde og de øverste for folket søkte å få ryddet Ham av veien, å ødelegge troen på Ham og å hindre og utrydde den sanne, levende kristendom, som det dessverre ennå her og der er tilfellet. At man midt i kristenheten ikke vil tåle den ekte kristendom, fordi navnekristendommen, som svært ofte er blitt en antikristendom, har satt seg på tronen i kirken og utgir seg for den sanne og alene gjeldende, og vil fortrenge den

sanne, som en falsk og uekte.

Ofte vet man - slik som tilfellet var med yppersteprestene - bare ikke riktig hva man skal gjøre Ham, hvordan man skal skaffe Guds ord av veien, fordi man frykter folket, som dog ennå henger mer ved det og heller hører Guds rene ord enn yppersteprestene, de skriftlærde og de øverste for folket. Hvis det overalt sto i deres makt, ville det vel ikke mer være tale om Kristus på mange steder. Men Herren har ennå sin «sju tusen» (1 Kong. 19,18) i mang en stad og i mangt et land, som holder fast ved Ordet og ikke lar seg frata det. Han være lovet! Amen.

**Guds ord, det er vårt arvegods,
Det våre barns skal være.
Gud gi oss i vår grav den ros,
Vi holdt det høyt i ære!
Det er vår hjelp i nød,
Vår trøst i liv og død;
La dog mens verden står,
Det i vår ætt nedarves!**

God kristen musikk!

Basunen

www.basunen.net

Nåde!

Av A. Nielsen

Akk, den som til fulle kunne fatte det lille ord: *Nåde*. Kongens «velvilje (nåde) er som dugg på gress.» (Ordspr. 19,12).

Tenk da der oppe i Jerusalem, i den store konges by. O, Jerusalem, jeg lengter etter å se dine porter åpne seg. Takk, kjære Herre Jesus, at du har åpnet dem for meg!

Endelig må man nøye og alvorlig overveie, hvordan denne vår konge, Kristus, har kjempet for å vinne oss et urokkelig kongedømme. Hør dog, hvordan Han roper til sin Far på nødens dag (og nødens dag var i grunnen hele Hans liv her på jorden): «Min Gud! Jeg roper om dagen, og du svarer ikke.» Og videre klager Han: «Jeg er en orm og ikke et menneske, jeg er spottet av mennesker og foraktet av folk.» (Slm. 22,3,7).

Se hvilken konge! – Hele Hans indre liv var en uavlatelig bønn. Han var den mest foraktede av alle mennesker, en mann full av piner. Natt og dag pintes Hans hellige og rene sjel av all den synd og vantro som møtte Ham. Hans kraft ble uttørret som et potteskår så Hans hjerte ble som voks, smeltet i Hans indre.

Men en slik konge vil ikke verden hylle, enda *det ikke er frelse i noen annen*. For din og min skyld steg Han så dypt ned, for å kunne dra oss opp av

dypet og føre oss frem for Gud. (1 Pet. 3,18).

Ved Hans vunder og sår har vi fått legedom for sjelens sykdom, og denne legedom har Han lagt ned i sitt Ord og i sine sakramenter. Og først når sjelen er legt og sunn, kan den passe for den himmelske bolig i selskap med engler og alle de hellige profeter.

Gi deg da ingen ro, før du er blitt overbevist om, at Han er *din* konge og *din* Gud, *din* Herre og frelser. La deg ikke narre av djevelens list – som så mange tusener som nøyes med en død og kraftsløs tro, uten Den Hellige Ånds skapende liv.

**En kunnskap uten saft og liv
gjør sjelen tom og død og stiv.
Rop av ditt hjertes dyp og si:
«O Gud forbarm deg over meg!»**

Dette er det første tegn på at dagen bryter frem i din sjels natt: Herre omvend meg du, så blir jeg omvendt – Herre, frels meg du, så blir jeg frelst. Herre, jeg kan ikke slippe deg, før du velsigner meg.

Dette er veiens begynnelse til det lyse kongerike, betred den i dag, og du vil finne at Jesus, din konge, er veien, sannheten og livet. Kom til Jesus, Han byder deg velkommen, englene byder

deg velkommen, Guds menighet byder deg velkommen, og et kjært kongebarn skal du være i all evighet.

La nå ingen komme foran deg og ta

denne lykke og ære fra deg. Slikt tilbys nå ingen av dem som gikk herfra uten håp.

- *Herlighetens konge, dra oss etter deg. Amen.*

Alle ting skal tjene dem til gode Rom 8,28

Av Chr. Møller

De kristne får visselig bære den største del av jordelivets lidelser, og iblant dem må lidelsens barn især søkes.

Mange, og det de bitreste lidelser på jorden, kan kun de kristne føle. Byrden av synden, den skrekkelige bitre synd, bekymringen for sjelers frelse, djevelens rasende hat, bitterheten som voldes av de «falske brødre,» og de smertelige erfaringer, som ikke sjelden gjøres i broderkretsen - alt dette er jo noe som den store hop ikke har noen anelse om.

All lidelse har sin grunn i synden - uten synd ingen lidelse. Et åndelig dødt menneske kan lide meget, fordi det ikke kan få sitt ønske oppfylt - men en kristen lider også, og det aller bitrest, fordi hans ønske er syndig. Og dessuten pleier jo, som Luther sier, «de kristne nesten å få skylden for all ulykke,» så de i en viss betydning må, likesom deres Mester «bære verdens synd.»

Og likevel - om du er så lykkelig å være en av disse som Jesus har utvalgt av verden, og er blitt til skamme, nedslått, rådvill og fortapt med alt hva du har foretatt deg - ja «død fra loven ved loven,» og har kun funnet redning i uforstyldt nåde, slik at Kristus og Kristus alene er ditt liv og din ros - å, da er du salig midt i all din lidelse, skjønt du da i større eller mindre grad er et av korskolens lidende barn.

Du har jo da en evig daglig forlatelse for alt, en evig fullkommen rettferdighet ved blodet og omsider et hjem hinsides hvor intet sukk lyder mer, og for dette skal korsskolen være en kostelig, om enn ofte bitter oppdragelsesskole for deg.

«Alle ting - alle ting skal tjene dem til gode, som elsker Gud,» og det er ingen andre og kan ingen andre være enn de, som lever av Hans nåde.

Den trofaste løftegiver!

Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23

Jeg vil lege deres frafall. Hos. 14,5

Atter villfarende! Og Han har ennå ikke forlatt meg? Snublende og omvankende på de mørke berg langt borte fra hyrdens øye og fra Hans fåresti! Vil Han ikke overlate den som vanker slik om til hans egne veier, uten håp, og la det egensindige hjerte gå fremad på den syndige bane som fjerner det fra Ham?

«Mine tanker,» sier Herren, «er ikke deres tanker, og deres veier er ikke mine veier.» (Jes. 55,8).

Et menneske ville si: «Gå og omkom, du utakknemlige frafalne.»

Men Gud sier: «Vend tilbake, dere frafalne barn.»

Hyrden vil ikke, kan ikke tåle at Hans får, som Han har kjøpt med sitt eget blod omkommer.

Hvor forunderlig er ikke Hans overbærenhet med det! Han oppsøker det på

dets syndige veier og hører ikke opp med å ile etter det, før Han får lagt den villfarende på sine skuldre og bære ham hjem med glede!

Min sjel! Hvorfor vil du ved dine avvikelser fjerne deg enda lenger fra fårestien! Hvorfor vil du gjøre den besværlige vei, som din trofaste hyrde må tilbakelegge for å bringe deg tilbake, enda lenger? Utsett ikke å vende tilbake! Trett ikke Hans tålmodighet lenger - våg deg ikke lenger bort på den forbudte vei. Han venter med utstrakte armer for ennda en gang å by deg velkommen til sitt bryst.

Ydmyk deg for Ham og sett din lit til Ham for fremtiden. Tenk på dine tidligere avvikelser og skjelv. Tenk på Hans overbærenhet og bli fylt av hellig takknemlighet. Tenk på den nåde Han forjetter, og fatt mot.

Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49

Tidligere nummer av bladet, se:

www.bladet.org

Småprofetenes budskap

Profeten Sefanja Av Einar Kristoffersen

Les: Kapittel 3

Han tar seg av syndere!

Herren tar seg av syndere på to vis. I sin vrede straffer Han synderen - og dette er noe forferdelig, langt ut over hva vi mennesker er i stand til å forstå.

I Skriften er det blant annet beskrevet slik: «Det er forferdelig å falle i den levende Guds hender!» (Hebr. 10,31). Forferdelig! Smak noe på det ordet. Og: «For vår Gud er en fortærende ild.» (Hebr. 12,29). Fortærende ild! Smak også på det. Dette er nemlig Guds eget vitnesbyrd om det.

Slik ønsker Han ikke at noe menneske skal måtte møte Ham. Derfor har Han også gjort det som er mulig for at dette skal unngås. I Skriften beskrives det slik: «Han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav Ham for oss alle.» (Rom. 8,32).

Men vær ikke så snar nå til å fly til Guds kjærlighet som mange gjør, som om det dreier seg om en alminnelig overbærenhet. Denne Guds vrede over synd (menneskets synd - din synd) ble utøst

over Sønnen (Jesus) i ditt sted. Det er det eneste sted i tilværelsen hvor denne vrede er slukket, og derfor også det eneste sted i tilværelsen du kan ta din tilflukt for å unnfly denne vreden.

Johannes døperen stiller dette spørsmål til noen som kom ut til ham ved Jordan: «Orme yngel! Hvem lærte dere å flykte fra den kommende vrede?» (Mt. 3,7; Luk. 3,7).

For det første - det er fremdeles en vrede å flykte fra. Den beskrives som kommende! Altså, på vei mot eller til oss! Og for det annet stilles spørsmålet: Hvem lærte dere å flykte fra den? Ja, *hvem?* Hvem har lært deg? Det vises på to ting om det er Den Hellige Ånd som har lært deg - at det er tale om en virkelig tilflukt - og at du har funnet den i Guds blødende lam.

Gud vil at vi mennesker skal få kjennskap til denne Hans hellige vrede over synd og urenhet. Det er årsaken til at det er så klart åpenbart i Hans Ord. Han vil

ha det åpenbart for oss nettopp for at vi skal søke tilflukt i tide, for vi står overfor en reell fare med evige konsekvenser for oss.

Derfor er også denne bløtaktige kjærlighetsforkynnelse vi møter så mye av i dag, både imot Guds eget ord, og til fortapelse for den som tror den. Guds kjærlighet er åpenbart for å ta synden bort, ikke for at vi skulle fortsette i den som om vi ikke visste hva det kostet Ham å ta et oppgjør med det.

Synden skulle tas bort fra Hans åsyn. Det har skjedd i Jesus Kristus - derfor kalles vi til å ta vår tilflukt til Ham. For synden er fremdeles i oss, og blir det til vår siste dag her på jord. Men hør igjen: Han har gitt oss et tilfluktssted i sin egen Sønn.

Så ser du det også i teksten her, hvordan Gud ikke legger skjul på sin vrede over deres synd, og bruker eksemplet med hvordan Han behandlet hedningefolk for deres synds skyld: «Jeg har utryddet hedningefolk. Deres murtinder er ødelagt. Jeg har gjort deres gater øde, så ingen går gjennom dem. Deres byer er herjet, så det ikke finnes folk, det bor ikke noen der.» (v.6). Og så følger straks årsaken til at Han minner dem på dette: «Jeg sa: Bare du (Jerusalem) vil frykte meg, ta imot tuktt!» (v.7). For Han ville gjøre vel imot dem: «Da skal din bolig ikke bli utryddet, ikke noe skje av det som jeg har besluttet mot deg.»

Men hvordan tok de imot denne advarsel, formaning og løfte? «Men

dess tidligere gikk de i gang med å gjøre ondt.»

Dette er det gjenstridige folk! Hvordan er det med vårt folk i dag? Og: Hvordan er det med deg som leser nå?

Det vitnes her om Gud: «Han gjør ikke urett.» (v.5). Han har ingen lyst i og gjør ikke disse gjerninger som folket lever i - men sier tvert imot: «Den urettferdige kjenner ikke til skam.» Og Han gjør altså heller ingen urett når Han dømmer dette folket, og setter dommen i verk. Hver eneste sjel som en dag blir stående dømt innfor Gud, må si som røveren på korset: «Vi med rette (blir straffet), for vi får det vi fortjener etter våre gjerninger. Men Han har ikke gjort noe galt.» (Luk. 23,41).

Denne røveren kom til erkjennelse og bekjente dette i tide. Måtte det også gjelde oss alle! Gud har nemlig fredsplaner med oss, Han vil gi oss fremtid og håp. Ikke bare håp om en fremtid lik den tilværelse vi nå har, men en evig himmelsk herlighet. Og det uforskyldt av nåde! Han kom nemlig ikke for det som var sterkt i seg selv - hør bare hva Han sier om det: «Da vil jeg rydde bort hos deg dem som jubler så stolt, og du skal ikke mer opphøye deg selv på mitt hellige berg.» (v.11).

Men hvem er det så Han vil ta seg så nådig av? «Jeg vil la det bli tilbake hos deg et bøyet og ringe folk, og de skal ta sin tilflukt til Herrens navn.» (v.12). Altså, mennesker som kjenner behov for tilflukt!

Vi får en videre beskrivelse av dem

også: «Jeg vil frelse det haltende og sanke det bortdrevne.» (v.19). Synes du ikke å høre Jesu ord her: «Menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det som var fortapt.» (Luk. 19,10).

Det haltende er det som ikke kan gå rett - slik loven i sin hellighet krever, og det bortdrevne er ikke bare drevet ut i en villmark, hvor det kan finnes en vei tilbake, men inn i selve fortapelsen! Når mennesket frelses ved troen på Jesu Kristi person og gjerning, frelses det ut av fortapelsen! Fortapelsen er ikke noe fremtidig, men nåtidig. Du *er* fortapt! Men før livets avslutning er det ennå håp om at denne gode hyrde kan nå frem til deg med sitt ord.

Det er de som vil hevde at slike tekster gjelder jødefolket alene. Til det kan vi jo svare med Guds eget ord her: «Da vil jeg gi *folkene* nye, rene lepper, så de påkaller Herrens navn og tjener ham med ett sinn.» (v. 9). Og ha også Jesu eget ord i minne når du møter den slags forkynnelse: «Jeg har også andre får, som ikke hører til i denne kveen. Også dem skal jeg lede, og de skal høre min røst. Og det skal bli én hjord og én hyrde.» (Joh. 10,16).

Dette er Guds uttrykte vilje når det gjelder jødefolket og hedningene: «Det skal bli én hjord og én hyrde.» Det vil si ett - ikke to - folk som priser og følger den samme hyrde, Jesus Kristus, Guds Sønn, vår frelser!

De som ikke gjør det blir stående igjen

med vreden - enten det er jøder eller hedninger!

Og hør så til slutt, hva som vitnes om det kommende Sion: «Herren din Gud er midt iblant deg, en helt som frelser. Han fryder seg over deg med glede, Han tier i sin kjærlighet, Han jubler over deg med fryderop.» (v.17).

Kan du tro dette om deg selv? Nei, er du av sannheten får du vanskelig dette til å stemme - det er jo så mye skavanker ved deg. Men kan du tro dette om Gud? Det er Han som forkynner her! Så kan du altså få tro det du som har tatt din tilflukt til Jesus - slik er det!

Han er Sions - din - konge, lyder Ordet: «Herren har tatt bort dine straffedommer, han har ryddet bort din fiende. Israels konge, Herren, er i din midte, du skal ikke mer se noe ondt.» (v.15).

Han har alltid villet være folkets konge, og det alene - men folket forlangte konger slik som andre folk hadde det.

Du kan lese om dette i 1 Samuels bok - folket taler til Samuel, og sier: «Og de sa til ham: Nå er du blitt gammel, og dine sønner vandrer ikke på dine veier. Så sett nå en konge over oss til å styre oss, slik som alle folkene har! Men det var ondt i Samuels øyne når de sa: Gi oss en konge til å styre oss! Og Samuel bad til Herren. Da sa Herren til Samuel: Lyd folket i alt det de sier til deg! For det er ikke deg de har forkastet, men det er meg de har forkastet, så jeg ikke skal være konge over dem. (1 Sam. 8,5-7).

Så talte Samuel til folket som krevde en konge av ham, og la frem for dem alle Herrens ord. (1 Sam. 8,10).

Men folket ville ikke høre på Samuel. De sa: Nei, vi vil ha en konge over oss. Også vi vil være som de andre folkene. Vår konge skal styre oss, og han skal dra ut foran oss og føre våre krigere. (1 Sam. 8,19-20).

Og Herren sa til Samuel: Lyd deres ord og sett en konge over dem! Så sa Samuel til Israels menn: Gå hjem hver til sin by. (1 Sam. 8,22)

Men nå har dere forkastet deres Gud, Han som frelste dere ut av alle deres ulykker og trengsler, og sagt til Ham: Nei, en konge skal du sette over oss! - Så still dere nå frem for Herrens åsyn etter deres stammer og ætter.» (1 Sam. 10,19).

Dette ble Israels ulykke! Endeløse krigere, konflikter og ugudelige konger. Får Han være din konge? Ikke en slik som hersker med pisk, men med nåde! Han som er kommet for å søke og frelse det fortapte! (Luk. 19,10).

Alene ved Ham!

Av H. Müller

Det er ikke frelse i noen annen. For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved. Ap.gj. 4,12

Den som søker frelsen utenfor Kristus, er lik en som vil plukke vindruer av torner eller fiken av tistler.

Penger og gods metter ikke sjelen - store kunnskaper stiller ikke hjertets tørst - egenrettferdighetens gjerninger kan ikke gi samvittigheten fred - et liv - hvor fromt og godt det enn kan være i menneskenes øyne - gir likevel ikke noe sikkert håp.

Jesus er det eneste tre som bærer livets frukter, den eneste klippe som vi kan bygge trygt på, den eneste trøst vi kan forlate oss på, den eneste frelser fra nød og elendighet.

Årsaken er at vi alle sammen er syndere, og det er bare én Gud og én mellommann mellom Gud og menneskene, nemlig mennesket Jesus Kristus, som ga seg selv til en gjenløsningsbetaling for alle.

Til Guds barns herlige frihet!

Av O. Agdesten

Les: Mt. 17, 24 – 27

Jeg, sier Jesus, er denne verdens lys - om noen følger meg, skal han ikke vandre i mørket.

Av disse så vel som av mange andre ord i den Hellige Skrift ser vi, at menneskene uten samfunn med Jesus ikke vandrer i lyset, men går i mørke og blindhet deres korte vei på jorden, uten forstand på de ting som hører Guds Ånd og Guds rike til - ja, uten noe begjær, uten noen lyst til å forstå disse ting. For de åndelige ting er en dårskap for det naturlige menneske. (1 Kor. 2,14).

Å, hva hadde det vel vært her på jord uten Jesus annet enn mørke. Ethvert Adams barn - som vi jo alle er - hadde da bare «vandret i vårt kjøds lyster, og gjort kjødets og tankenes vilje.» (Ef. 2,3).

Nå er lyset kommet til verden. Men likevel vandrer ennå svært mange i mørke - for de elsker mørket mer enn lyset.

Men vår tid sies jo å være opplysnings tid, den ene etter den annen står jo frem og priser sin visdom og sitt lys, og dette lys er den menneskelige fornuft og kløkt. Det som ikke kan løses ved denne, de spørsmål som den ikke kan besvare, skal man ikke søke å få løst og besvart i Guds ord, men kaste dem fra seg som unyttige og forfengelige. Men:

«Se da til at lyset i deg ikke er mørke!» (Luk.11,35). Og: «Mens de gav seg ut for å være vise, ble de dårer.» (Rom. 1,22).

I sitt mørke og i sin dårskap innbiller de seg å være sine egne herrer, blir oppblåste og forfengelige, mener å forstå alt og vil mestre alt, følger bare sin egen vilje og går sine egne veier. Men alt deres vesen er bare mørke og dårskap.

- Slike blinde dårer er vi alle, så lenge vi ikke er kommet i samfunn med «denne verdens lys,» den Herre Jesus Kristus. Så lenge vi ikke følger Ham, vandrer vi i mørke og får aldri forstand på de ting som hører Guds Ånd til. Og alle de som ikke ved Guds forbarmende nåde blir rykket ut av denne tilstand og elendighet i nådetiden her på jorden, får omsider sitt sted i det evige, ytterste mørke, hvor det ikke mer er mulighet for å oppnå enn den minste stråle av lys.

Men, ikke sant, dere vil følge Jesus og ikke vandre i mørket? La oss med ærlige hjerter be Gud om nåde til det, slik at vi også i Hans lys kan betrakte den tekst vi har lest.

«Da de (Jesus og Hans apostler) kom til Kapernaum, gikk de som krevde inn tempelskatten, til Peter og sa: Betaler

ikke deres mester tempelskatt?» (Mt. 17,24).

Om denne skatt leser vi i 2 Mos. 30, 14-16: «Hver den som kommer med i manntallet fra tjueårsalderen og oppover, skal gi denne gaven til Herren. Den rike skal ikke gi mer og den fattige ikke mindre enn en halv sekel når dere gir gaven til Herren som løsepenger for deres liv. Du skal ta imot løsepengene av Israels barn og bruke dem til arbeidet ved sammenkomstens telt, så det kan være til å minne om Israels barn for Herrens åsyn, til løsepenger for deres liv.»

Peter ble altså ikke spurt om hans Mester betalte skatt til den romerske keiser, for den skatt som *han* hadde pålagt, måtte nok betales uten motsigelse - men om Han ikke betalte skatten som Gud hadde befalt til templet, til «arbeidet ved sammenkomstens telt.»

Med hensyn til denne skatt har det sett ut som om Jesus kanskje ikke ville innbetale den, ettersom den alminnelige tid for denne skatts innbetaling må ha vært overskredet. Jesu nøling med skattens betaling har forekommet skatteinnkreverne mistenkelig. Derfor spørsmålet til Peter, som uten betenkning svarer: «Jo!» For han visste jo at Jesus etter kjødet var en israelitt, at Han var mer enn 20 år gammel, at Han var omskåret på den åttende dag og ved det lagt under loven, slik at alle de bud og befalinger som Gud hadde gitt israelittene, de lå også på Ham, og Han hadde

aldri unnslått seg for å overholde og oppfylle dem.

Peter visste vel også, at Hans Mester hadde betalt denne skatt før. Og han var derfor straks klar med sitt svar. Men mon Peter forsto, hvorfor tempelskatten ikke var innbetalt denne gang? Visselig ikke, for til tross for at han hver dag hadde omgang med lyset, var det ennå et stort mørke i ham i de ting som hørte Guds rike til.

Hvorfor nølte Jesus denne gang med å betale skatten til templet? Uten tvil ville Han også ved det lede Peters og de øvrige apostlers tanke hen på dette, at Jesus var kommet til verden for å opprette en ny tingenes orden, en ny nådens husholdning på jorden. De skulle ikke lenger spørres om Garisim eller Jerusalem. Skyggeverket skulle forsvinne og det virkelige trede frem. Den gammeltestamentlige gudsdyrkelse med dens mange ofringer og seremonier skulle oppheves - for det var alt sammen bare forbilder på det som ble gitt verden i og med Jesus Kristus.

Men dette kunne selv ikke apostlene forstå ennå. Det lærte de først da de fikk Den Hellige Ånd, som ble sendt dem for å «lære dem alle ting, og minne dem om alt det som Jesus hadde sagt dem.» (Joh. 14,26).

Vi ser hvilken umake Hebreerbrevets forfatter gjør seg for å undervise de kristne jøder om, at jødernes kirkelige lov var opphevet i og ved Jesus Kristus.

Men det var vanskelig og svært å forstå for dem. For dels hadde Jehova selv gitt denne lov, dels henger denne tanke så fastgrodd i hvert menneskes hjerte, at det selv må gjøre noe eller gi noe for sin forlikelse. Eller skulle jeg ta feil i dette, at de som tenker med alvor på å få sin sak avgjort med Gud, tenker å kunne gjøre noe eller gi noe for sin forlikelse? Vi vil visst alle i den sak gjerne gi «en halv sekel.» Og mon vi ikke forsøker på det?

Av oss krever Herren ikke skatt i mynt, til vår forlikelse - men vi vil betale med noe annet. Hva mener vi vel ikke at våre gode gjerninger, våre almisser, våre botstårer, vår anger over synden, våre andaktsøvelser og endatil våre legemlige trengsler og lidelser skal kunne utrette hos Gud!

Men den tanke - at dette eller annet lignende fra vår side skal kunne utrette noe, endatil det aller minste til vår forlikelse med Gud, kommer bare av det mørke som er i oss. Det er av en annen gitt et dyrt offer for oss og hele verdens forlikelse med Gud - for verken vi eller hele verden hadde noe som helst å gi for vår forlikelse.

«Vi ble forlikt med Gud ved Hans Sønns død, da vi var fiender.» (Rom. 5,10). Og: «Jesu, Hans Sønns blod, renser oss fra all synd.»

Det kreves således ingen halv eller hel sekel av oss uten dette: «La dere forlike med Gud!» Kom, ta imot forlikelsen! Det skjer når vi som arme, fortapte, i oss selv hjelpeløse og fordømte syndere ved

Guds nåde lærer å klynge oss fast til Jesus Kristus, og lærer å følge Ham.

Ja, mener kanskje mange, det er en lett sak å gjøre det! Å, forsøk det endelig en gang for alvor, så vil dere finne at det i stedet for å være lett er så vanskelig at det er aldeles umulig for dere, ved deres egen evne.

Å ta imot nåden som fri uforskyldt gave bare for en Åndens fortjeneste er motbydelig for vår stolte natur. Men det må gå denne vei - skal vi komme til lyset og til livet, må vi avkles alt vårt eget.

Etter at Peter hadde svart bekrefte på skatteinnkrevernes spørsmål, går han inn i huset hvor Jesus var. Han som visste hva som hadde foregått der ute, henvender seg straks til Peter med spørsmålet: «Hva mener du, Simon? Hvem er det kongene på jorden krever toll eller skatt av? Er det av sine barn eller av fremmede?»

Peter svarte: «Av de fremmede.» Barna eller medlemmene av kongens familie eller husstand var altså fri.

Gud hadde pålagt Israels folk tempel-skatten - men Jesus var jo Guds Sønn, hørte med andre ord til Guds husstand og skulle altså være fri denne skatt.

Dette forsto ikke Peter ennå. I den gammeltestamentlige husholdning fremstilte Gud seg som kongen. Israels folk sto under denne husholdning som fremmede, som måtte betale skatt til templet «til løsepenger for deres liv.» For løsepenge var ennå ikke gitt,

offeret, ved hvilket Gud ble stilt, ikke i kongeforhold til *undersätter*, men i farsforhold til menneskene som Hans *barn*, var ennå ikke gitt. - Men Jesus forberedte seg - i den tid som begivenheten i vår tekst foregikk - til å gi det.

Dette ville Han forberede Peter på. Når denne løsepenge var betalt, skulle Peter og alle som ville følge Jesus og ville ha sitt liv av og ved Ham, bli løst fra lovens tvang og komme til Guds barns herlige frihet. I Kristus skulle de bli Guds barn og ikke lenger fremmede, og altså også frie for å gi noe til forlikelse for deres sjeler. For denne forlikelse er Jesus selv. Derfor sier apostelen de kjente ord: «Han er en soning (tidl. overs.: - forlikelse) for våre synder, og det ikke bare for våre, men også for hele verdens.» (1 Joh. 2,2). Og igjen:

«Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv.» (2 Kor. 5,19). Tankegangen i Jesu samtale med Peter blir da, som om Jesus ville si: «Jeg er Guds Sønn, og du Peter - fordi du tror på meg - et Guds barn. Vi skal altså være fri denne tempelskatt. Men for at vi ikke skal støte dem, gå ned osv.»

Om Han ikke betalte denne skatt, ville man betrakte Ham som den som satte seg ut over og ikke ville respektere Guds anordninger. Han ville ikke gi anledning til, at Han ble betraktet som en som gjorde opprør mot den ennå bestående orden. Skjønt Han ikke var pliktig til det, ville Han betale den. Om Han unnlot det, kunne de ikke forstå Hans beveggrunn, de ville bare ta anstøt av det. Det var enkle skatteinnkrevere som ikke skulle støtes.

Av alt hva himmelen har gitt her ned,
Er Jesus det aller største.
Hva Gud i sin nåde har gitt til fred,
Er Jesus det ene og første.

Han kom for å kjøpe oss treller fri -
En evig gjeldende soning
Det er dette Han har oss å gi,
Guds evig fullkomne forsoning.

Nåde og frelse du finner her,
I Jesu Hans blod alene.
En frelse for alle, og deg især,
I Jesus den fullkomment rene.

Det står ikke noe tilbake nå
Som frelseren ei har fullendt.
Ikke ett lovens ord, at *du* må,
Kun et ord om Ham som ble sendt.

Han ble sendt hit til jord,
Jesus, den første og siste,
Han kom vår Gud, det levende Ord
For ingen, nei, ingen å miste.

E.K.

Nåde for synder Av Einar Kristoffersen

21. Da gikk Peter til Ham og sa: Herre, hvor mange ganger skal min bror kunne synde mot meg, og jeg tilgi ham - inntil sju ganger? 22. Jesus sa til ham: Ikke sju ganger sier jeg deg, men sytti ganger sju! 23. Derfor er himlenes rike å ligne med en konge som ville gjøre opp regnskapet med sine tjenere. 24. Da han begynte med oppgjøret, ble det ført frem for ham en som skyldte ti tusen talenter. 25. Men da han ikke hadde noe å betale med, bød hans herre at han skulle selges, han og hans hustru og barn og alt hen eide, og gjelden betales. 26. Tjeneren kastet seg da ned for ham og sa: Ha tålmodighet med meg, så skal jeg betale deg alt sammen! 27. Herren hadde da inderlig medynk med denne tjeneren, han løslot ham og ettergav ham gjelden. 28. Men da tjeneren kom ut, møtte han en av sine med-tjenere som skyldte ham hundre denarer. Han grep fatt i ham, tok strupe-tak på ham og sa: Betal det du skylder! 29. Medtjeneren falt da ned for ham, bønnfalt ham og sa: Ha tålmodighet med meg, så skal jeg betale deg! 30. Men han ville ikke. Tvert imot, han gikk av sted og fikk kastet ham i fengsel, der skulle han sitte til han hadde betalt det han skyldte. 31. Men da hans medtjenere så det som hendte, ble de svært bedrøvet, og de gikk og fortalte sin herre alt som var skjedd. 32. Da kalte hans herre ham for seg og sa til ham: Du onde tjener! Hele din gjeld ettergav jeg deg, fordi du bad meg. 33. Burde da ikke også du vise barmhjertighet mot din med-tjener, slik jeg viste barmhjertighet mot deg? 34. Og hans herre ble vred, og overgav ham til dem som piner, inntil han betalte alt han skyldte. 35. Slik skal også min himmelske Far gjøre mot dere, om ikke hver og en av hjertet tilgir sin bror. Mt. 18, 21 - 35

Jesus åpenbarer her for Peter - og for oss alle - hvordan Han, Gud selv, er. Han tilgir sytti ganger sju! I parallellteksten i Luk. 17 taler Jesus og sier: «Om han så synder mot deg sju ganger om dagen.» Bare prøv å tenke

deg det, du som kanskje har lidt urett *én* gang, og har vanskelig for å glemme og tilgi *det*. Hva da med sju ganger hver dag!

Men i Lukasevangeliets tekst står det også noe som ikke kommer frem hos

Matteus, og er viktig i denne sammenheng: «Om din bror synder, så *tal ham til rette*. Og *dersom han angrer*, så tilgi ham!» Og videre: «- og sju ganger kommer tilbake til deg og sier: *Jeg angrer!* - så skal du tilgi ham.»

Jesus taler her - som i bergprekenen - om et barmhjertig *sinnelag*. Det er tale om en *villighet* til - ja, et *ønske* om å få tilgi, som hos Herren selv.

Men der hvor en ikke angrer - ikke vil innse sin urett - der skal du på din side fremdeles være *villig* til å tilgi, men du skal ikke tilsi ham tilgivelse. Det er i tilfelle urett i det store og hele, og urett imot *ham selv!*

Nettopp derfor skal du tale ham til rette, for å åpne mulighet for tilgivelse.

Det er Jesu undervisning. Og her i teksten vår ser du at det er nettopp hva Han selv praktiserer. «Derfor er himlenes rike å ligne med en konge som ville gjøre opp regnskapet med sine tjenere.» (v.23).

Der ble det ført frem en som hadde en astronomisk gjeld overfor sin herre. Ti tusen talenter tilsvarer visstnok ti tusen ganger mer enn det en israelitt tjente i løpet av tjue år. De som hørte Jesu tale, og forsto gjeldens omfang, måtte naturlig nok ha undret seg på hvordan han kunne ha kommet i en slik gjeld. Det sier også noe om denne kongens rikdom (les: hellighet) at et menneske kan komme i en slik gjeld til ham! Men slik står altså ethvert menneske overfor Herren - vi skylder Ham alt, men har ingenting å gi. Tvert imot har vi et

hjerter, en vilje og et sinn som kun vil sitt eget.

«Men da han ikke hadde noe å betale med, bød hans herre at han skulle selges, han og hans hustru og barn og alt han eide, og gjelden betales.» (v.25).

Du ser at den som må betale selv mister *alt*, og du ser også at Herren ikke unnlater å stille ham det store alvor i hans gjeld for øye, og de forferdelige konsekvenser det får for ham.

Tjeneren ber om nåde, og *får det*. Herren stilte ikke noe krav til redelighet, angers dybde e.l. her. Hadde Han det gjort, ville tjeneren vært fortapt. For ham var det egentlig ikke noe håp. Han var uredelig, og Herren sier det i den endelige dommen, like ut: «Du onde tjener!»

Denne betegnelse får han egentlig ikke fordi han kun gjorde denne urett mot sin medtjener, men denne urett åpenbarte bare hvordan det hele tiden hadde vært fatt med ham. Også da han forrige gang lå i bønn innfor tronen. Hør bare hva han sier: «Ha tålmodighet med meg, så *skal jeg betale deg alt sammen!*» (v.26b).

Er dette en redelig manns tale? Og forstår han størrelsen av sin gjeld? Men hør hva Herren sier: «Hele din gjeld ettergav jeg deg, *fordi du bad meg.*» (v.32b). Rett og slett! Tjeneren fikk virkelig mer enn han bad om - nemlig henstand, utsettelse av kravet. Han fikk ettergitt *alt!*

Har du bedt Herren om nåde? Tror du da - ut ifra hva du leser her - at du

også har fått det? Eller vil du heller «føle» deg tilgitt?

Denne mannen hadde på ingen måte oppfattet hvilken nåde han hadde vært gjenstand for, og i det Skriften kaller - *sin ubotferdighet* var han ute av stand til å ta imot den. Og derfor også ute av stand til å vise andre nåde. Dette sinnelag skyldes rett og slett dette at ens egen gjelds omfang ikke er begynt å gå opp for en. «Forlat oss vår skyld som vi øg forlater våre skyldnere.»

Her får verden - og ikke minst de religiøse - rope om mørke og trangsyn og pessimisme så mye de vil, men det er viktig i Guds rike å være klar over sin *skyld*. Ikke for å dvele ved den i seg selv, men uten den klare erkjennelse av den vil nåden snart være en teori for en, og ikke en *virkelighet* en lever i.

Det er ganske enkelt tale om å vandre i *sannheten*. Jesus Frelseren og ikke minst *Forsoneren* er det bare *fortapte syndere* som kan fatte og holde seg nær til. Og å få holde seg nær til og leve i samfunn med denne Frelser og Herre, som sju ganger sytti ganger forlater deg din synd og skyld, det er en salighet bare den kjenner til som lever der.

Og den som lever der vitner av hjerte: La verden bare få ha sitt glitter og sin stas. Det er som med et juletre pyntet så det kan imponere de fleste, men kuttet av fra sin livskilde, og om kort tid vil sannheten bli åpenbar - det visner og dør!

Noe tidligere i det samme kapittel hos Matteus åpenbares Jesu misjon i denne verden: «Menneskesønnen er kommet for å frelse det som var *fortapt*.» (v.11).

Han visste vi trengte tilgivelse på tilgivelse, nåde over nåde, hvilket vi alle *har* fått. (Joh. 1,16). Han gav oss alt, én gang for alle, da Han gav seg selv for oss. (Hebr. 7,27b og 10,14).

Blir det ikke smått alt annet da, når du selv får leve i dette? Den urett du selv må ha lidt skal du få legge i Guds hånd - for som du ser her, er all vår synd, synd imot *Herren* først av alt. Den onde tjeneren må svare *Ham* regnskap for sin urett.

Så blir det da som Paulus sier i Rom. 14,12: «Så skal da hver og en av oss gjøre Gud regnskap for *seg selv*.»

Gi da at du må kjenne Ham «som betalte di skyhøge skuld,» så du kan vitne og si: «Han ettergav meg alt, bare fordi jeg bad Ham om det!»

Er dette ditt vitnesbyrd *nå*?

Ingen har til dags dato fått forlatelse hos Gud av noen annen grunn enn at *de bad om det*. «Du må ikke be Gud om nåde, og så gå derifra og ikke tro at du har fått det,» sier Luther.

Det er nemlig på et helt bestemt grunnlag Han forlater alle mennesker som ber Ham om det deres synder, helt uansett gjeldens størrelse: Jesus har *betalt*!

Kom og få det som nå er ditt!

**Korsets ord min sjel gav fred,
Sendte lys i hjertet ned,
Jesus tok min skyld på seg.
All min synd Han tilgav meg.**

Kom, for alt er ferdig

Av Paul G. Sand

Jeg vet vel, at Herren har gjort sitt, bare jeg kunne gjøre mitt, tenker mange ulykkelige syndere. Du tar imidlertid feil, det var ikke sitt, men nettopp ditt, den Herre Jesus gjorde. Du sier: Jeg må gjøre mitt - men hvordan kan du som ikke har noen krefter, gjøre noe? Du er jo aldeles fanget i synden og kjødelig solgt. Du er lik den mann, som var falt blant røvere, og hvordan kunne han gjøre sitt? Nei, forstå nå engang at alt sammen virkelig er ferdig, det er ingenting - virkelig ingenting - igjen. Alt er ferdig, bordet er dekket, døren åpnet, veien banet, gjelden betalt, synden tatt bort og en evig rettferdighet tilveiebrakt.

Men jeg har så mange synder, lyder det kanskje i ditt hjerte. Nå vel, dette er sant, du har enda flere enn du har anelse om - men om de enda var tusener av millioner ganger flere, så er likevel offeret som Kristus brakte, mektig til å veie dem opp.

Mine misgjerninger er så store, jeg har syndet så rent forskrekkelig, sier du. Dette er også sant, for den minste synd er langt mer forskrekkelig, langt større enn du tror - men allikevel er en dråpe av Jesu blod mektig til å rense deg - for

Jesu Kristi, Guds Sønn's blod renser fra all synd.

Nettopp fordi du er en så stor synder, trenger du en stor frelser. Hadde du ikke virkelig synd, trengte du ikke virkelig nåde. Nåden er jo for overtredere, for slike som har fortjent straff.

Men jeg har verken nok erkjennelse av synd eller noen bedrøvelse over den, innvender du kanskje fremdeles.

Dette er også sant - din synderkjennelse er svært mangelfull, og din bedrøvelse over synden er altfor liten - ja du synes kanskje, at du ikke føler noen bedrøvelse.

Imidlertid har Herren likevel gjort alt ferdig. Han hadde en fullkommen erkjennelse av din synd og hadde en fullkommen bedrøvelse over den - for da Han var i Getsemane, «sorg og angst kom over Ham,» og Han sier selv: «Min sjel er bedrøvet inntil døden!» Mt. 26,37-38.

Dersom du vil gjøre din bedrøvelse til noe, som du vil gjøre deg verdig til Guds nåde ved, da forringer du Kristi lidelse og du protesterer mot Herrens ord: «Alt er ferdig!»

Guds søkende kjærlighet

Av W. F. Besser

Eller om en kvinne har ti sølvpenner og mister én av dem, tenner hun ikke da et lys og feier huset og leter nøye til hun finner den? Luk. 15,8

Meningen av denne og den foregående lignelse (om den bortkomne sauene) er en og den samme - begge skal skildre Guds kjærlighet til syndere i Kristus Jesus for oss.

Likevel vil frelseren ved lignelsen om sølvpenge enda mer inntrengende si, hvor mye de fortapte syndere dog ligger Ham på hjertet. For det er klart, at en mann som har hundre sauer, lettere kan tåle tapet av det ene han har mistet, enn en fattig kvinne tapet av den ene sølvpenge av de ti hun har.

Derfor skildrer også Herren så omstendelig den umake hun gjør seg ved å lete etter den.

I Guds hjerte bor det altså en *barmhjertighetsdrift mot syndere* som ligner en fattig kvinnes lengsel, når hun under stor møyen leter etter en sølvpenge som er uunnværlig for henne.

Å, gid vi kunne lære hva det er for en kjærlighet som dag og natt trakter etter oss, og hvor dyrebar vår sjel er aktet hos Gud.

Villfarende sauer, sølvpenner som ligger mistet i støvet, fortapte i synd og elendighet, det er vår tilstand - og i denne tilstand er vi gjenstand for den guddommelige søkende kjærlighet.

Akk, hvor kjær har dog ikke Herren menneskenes barn!

- Noen fortolkere mener, at likesom den Herre Jesus Guds Sønn, stilles frem for øynene våre under bildet av hyrden og siden Gud Fader under bildet av en far, som har to sønner, slik skal vi her i kvinnen ha et bilde av Gud Den Hellige Ånd, som jo med all flid både begynner og fullender omvendelsens verk i synderens hjerte, og ikke lar seg avskrekke ved det mørke og urene hjertes gjenstridige natur, akkurat som hos kvinnen, som ikke ved alt det støv, hun måtte innånde ved å feie huset, lar seg avholde fra å lete.

Og det er sant, at også Den Hellige Ånds ømme og sterke, utrettelige og oppofrende kjærlighet skinner oss klart i møte av denne lignelse.

Jeg forkaster ikke Guds nåde. For er rettferdighet å få ved loven, da er altså Kristus død uten grunn (forgjeves). Gal 2,21

PORTO BETALT
PORT PAYÉ
NORGE

Returadresse:
Alt av nåde!
Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

Holtanemøtene 2009

Også i år planlegger vi sommermøter på Holtane bedehus, Sannidal i Kragerø, og vil med dette få gjøre oppmerksom på det, overfor alle som måtte ønske å samles noen dager om Guds ord her. **Du er hjertelig velkommen!**

Møtene er bestemt lagt til uke 30 og begynner med kveldsmøte onsdag 2 juli - avsluttes med formiddagsmøte søndag 1 august.

Talere i år blir Einar Kristoffersen, Kragerø og Dagfinn Sandal, Florø.

Ta gjerne kontakt for info angående overnatting o.l. (se adr. og tlf.nr. under!). Vær tidlig ute, dersom du ønsker overnatting på Støa Camp. Tlf.: 35 99 02 61 (Gjør da oppmerksom på at dere skal delta på møtene).

Møteoversikt: <http://www.ekris.net/dgev/holtane.htm>

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til retur-adressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets gironr.** Norge: 9722 22 65588 Sverige (SEB): 5174-00 487 41

NB! Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!
www.bladet.org